

tres d'amplada i uns tres-cents metres de profunditat; baixem al fons pla i fèrtil que s'utilitza per a l'agricultura i en el centre hi ha un puig anomenat "**Loma Pondoña**" de 2.975 m dalt del qual també ens enfilem. Sort que algú, pocs dies abans, havia esmatassat el camí perquè si no no hi hauríem pogut pas pujar. Tot plegat és digne de veure! Retornem a dormir a Quito.

Agafem un autobús que va a Otavalo i després un altre que va fins a San Pablo del Lago un senzill i bonic poble a la vora del llac del mateix nom i als peus de l'**Imbabura** el nostre proper objectiu d'aclimatació. L'Imbabura de 4.660 m és un volcà interandí que s'aixeca en una falla geològica, entre les valls d'Otavalo i Angochagua. És una muntanya molt màgica per als indígenes de la regió. El nom d'Imbabura té moltes interpretacions: "Nuestro ser Divino por Excelencia", "Cerro de la Tribu Fundadora", "Nuestro Admirable monte de color", etc. Aquest volcà apagat està a prop de la ciutat d'Otavalo famosa pel seu mercat indígena de vistosos colors, i del bonic llac de San Pablo a 60 quilòmetres al nord de Quito. La seva primera ascensió és incerta; solia ser pujat per indis de la zona per recollir neu que venien a la ciutat d'Ibarra però actualment no hi ha cap glacera. La pujada, de dos mil metres de desnivell, es pot fer en un dia llarg des de San Pablo i encara que, tècnicament és fàcil la roca de la carena està molt descomposta. Cal sortir del poble, primer cap a l'est, però després cap el nord amb la muntanya al davant. Nosaltres sortim dalt de la carena massa a la dreta i veiem que no passarem cap al cim el qual és molt lluny, per la qual cosa davallarem uns dos-cents metres i anem a cercar unes canals força drets que hem vist quan pujàvem i que surten al cràter més a prop del cim. Quan tornem a arribar a la carena ja ens embolcalla la boira i com que també veiem malament seguir per la cresta, davallarem cap a l'interior del cràter i flanquejant les parets cap a l'esquerra, anem guanyant alçada i aconseguim arribar dalt del cim. Ha estat una ascensió molt ferma i interessant i que, segons ens han dit, es fa molt poc des de San Pablo. Contents i satisfets davallarem cap al poble. Se'ns fa fosc molt abans d'arribar-hi i ho fem just a temps perquè encara ens puguin donar sopar. Avui és Nadal i després d'una bona dormida i d'un bon esmorzar en aquest paradís terrenal anem a la parada d'autobusos per tornar a Quito.

El dia de Sant Esteve al matí, agafem un autobús cap a Ambato, capital de la província de Tungurahua, per seguir després cap al turístic poble de Baños a 180 quilòmetres al sud de Quito i a 1.815 m d'altura. Baños és una de les portes d'entrada a l'Oriente (l'Amazònia equatorial) un centre turístic pels seus banys termals i base d'ascensió del nostre proper objectiu muntanyenc, el **Tungurahua** de 5.016 mts.

El Tungurahua és un bellíssim i nevat volcà actiu situat a 10 quilòmetres al sud de Baños i actualment part del Parc Nacional Sangay. El 1711 una gran erupció va destruir diverses ciutats i van produir-se'n una altra a començaments d'aquest segle. Va ser escalat per primera vegada el febrer del 1873 pels alemanys Wilhem Reiss i Alfons Stübel. Nosaltres arribem a Baños que està plovent i ens hostatgem en un alberg en el qual podem gestionar el transport que necessitarem demà per traslladar-nos a l'entrada del Parc Nacional. La tarda la passem visitant el poble.

Arribant al cim del TUNGURAHUA al fons el Chimborazo. Foto Joan Mundet

De bon matí tal com havíem convingut, ens recull una camioneta i ens porta fins al petit poble de Pondoña en el qual aconseguim una mula perquè ens tragini les motxilles fins al refugi situat a 3.900 m d'altura, en un indret bonic i panoràmic i a unes 3 hores de camí a través d'una espessa vegetació de brucs gegants. En arribar al refugi trobem un grup nombrós d'austríacs que acaben de baixar del cim. Amb ells coincidirem també en el Cotopaxi i en el Chimborazo. A la tarda anem un xic amunt per inspeccionar el camí per a l'endemà. De retorn al refugi trobem un alemany i un veneçolà que van amb un guia molt atent i ens conviden a pujar demà amb ells.

Són les 2 h de la nit quan sortim del refugi cap amunt. És ben núvol i no sabem com s'acabarà però, quan fa una bona estona que caminem, apareix la lluna resplendent a sobre nostre i la boira ja està més avall que nosaltres. Comença a fer-se de dia quan arribem als cràters a unes 4 hores des que hem sortit del refugi. Aquí veiem el sorprenent i poc habitual fenomen conegut com l'espectre de Brocken. Per veure'l cal tenir el sol darrera i, al davant, boira baixa prima sobre la qual, com un efecte de refracció, fa que vegis la teva ombra projectada i augmentada dintre d'un cercle resplendent. Hi ha dos cràters però només el més petit continua actiu i està ple de fumeroles. El més gran, el sud, té una forma més clàssica amb muralles bellament acolorides. Per pujar des dels cràters al punt més alt enfilem recte per una petita gelera situada entre els dos cràters i amb uns 45 minuts arribem al cim. El panorama és impressionant: els cims de l'Altar ens donen la benvinguda en primer terme i el Sangay, llençant fumarades, en segon terme emergint del mar de núvols que embolcalla l'Amazònia i també la Sierra. També treu el cap entre els núvols, a l'altre cantó, el Chimborazo majestuós. Impressionant! Molt satisfets després de romandre una bona estona la cim emprenem la davallada fins al refugi. Ens acomiadem dels guardies del refugi i convidem al veneçolà a pujar el Cotopaxi amb nosaltres amb el qual ens trobarem a Latacunga demà mateix. Nosaltres decidim baixar a peu fins a Baños per conèixer el camí de Pondoña a Baños. Arribem a Baños i hi ha festa al carrer. Diversos grups folklòrics toquen i canten cançons tradicionals. A primera hora agafem un autobús fins a Latacunga (2.850 m) que és la capital de la província de Cotopaxi a 100 quilòmetres al sud de Quito i ens servirà de base per intentar el cim del **Cotopaxi** el qual és un